

kunde komme til Gjennemførelse. Det er jo nemlig Meningen, at en Mand efter Omstændighederne skal yde Bidrag til forskjellige Kommuner; men for at der ikke skal begaaes nogen Uretfærdighed imod den enkelte Mand, forekommer det mig, at man ikke blot maa følge de samme ensartede Regler i de forskjellige Kommuner, men at ogsaa Fremgangsmaaden i Kommunerne maa være saaledes, at den enkelte Mand ikke udsættes for at lide noget Tab derved, at der i den ene Kommune ikke tages Hensyn, som bør tages, og som vilde blive tagne fuldt ud, naar han kun sættes i Skat i den anden Kommune. Det, som navnlig her springer i Øinene, er, at der i Formue- og Veilighedsafgiften ligger, jeg vil ikke sige et Bilkærlighedsmoment, men ialtfald en Afveien af en Mandes Skatteevne, som beror paa et Skjøn, og dette Skjøn kan efter min Mening ikke ret vel finde Sted i flere Kommuner. Skal en Mand betale Skat i den Kommune, hvor hans Eiendomme ere beliggende, efter disse Eiendommers Indtægt, uden at der tages noget Hensyn til de Omstændigheder, som muligen paa det Sted, hvor han bor, vilde blive tagne til de personlige Forhold, hvorunder han befinder sig, saa vil han ifølge en saadan Bestemmelse som den, der her er Spørgsmaal om, blive uheldigere stillet, end naar det bliver ved det Gamle, hvorefter han kun sættes i Skat paa eet Sted. De Forslag, der bleve stillede under Behandlingen af Kjøbstads- og Landkommunalloven i 1866, gif derfor ud paa at ordne Bestatningen i Kommunerne saaledes, at det var muligt, at man i de forskjellige Kommuner, hvor der kunde blive Spørgsmaal om en enkelt Mandes Bestatning, kunde have nogenlunde Sikkerhed for, at der blev taget de samme Hensyn til hans personlige Forhold ved Ansættelsen af Skatten. Disse Forslag bleve imidlertid ikke vedtagne den Gang, og navnlig blev et Mæglingsforslag, som gif ud paa ikke at ophæve Formue- og Veilighedsafgiften og sætte Indkomstafgiften istedetfor, men paa at ordne Formue- og

Veilighedsafgiften saaledes, at Bilkærligheden blev mindre, saa at det ialtfald kunde ligge klart for, ad hvilken Vej man i det enkelte Tilfælde kommer til Resultatet, heller ikke sat igjennem. Den samme Bilkærlighed, som tidligere har været tilstede for at gennemføre et Lovforslag efter de Principer, som det foreliggende Lovforslag er grundet paa, ere altsaa ogsaa efter min Mening tilstede nu, skjøndt jeg skal gjentage, at jeg ikke blot anser disse Principer i deres Almindelighed taget for rigtige, men fremdeles har den Overbevisning, at det ikke vil være meget længe, inden de blive gennemførte ved Lov. De ærede Forslagsstillere have da ogsaa tilbøielig selv erkjendt Rigtigheden af denne min Bemærkning og søgt at raade noget God paa den Ulempe, som jeg har tilladt mig at fremhæve, idet de nemlig have indsat en § 7 i Lovforslaget, hvori det hedder: "I de Landkommuner, der ifølge ovenstaaende Bestemmelser tilkomme Skat af Formue og Veilighed af Personer, der ikke have fast Ophold i Kommunen, skal i Rigningslisten anføres det Beløb, hvortil enhver Skatteydners Indtægt af Sogneraadet er anslaaet." Dette er ganske vist et Skridt i den Retning, hvori de af mig omtalte Forslag, der fremkom i 1866, gif. Jeg tror imidlertid ikke, at dette vil vise sig tilstrækkeligt, jeg tror, at der maa flere Bestemmelser til. Forsaavidt kan jeg altsaa godt forstaa, at den høitærede Minister paa det derom reiste Spørgsmaal svarede, at han ansaa det for rettest, at lade denne Sag om den interkommunale Bestatning, hvo, indtil den kunde sættes i Forbindelse med Bestatningsforholdenes Ordning i det Hele. Men ogsaa i en anden Henseende tror jeg, at den tilføjede Reform forudsætter en videregaaende Ordning end den, som foreligger i Lovforslaget. Det forekommer mig nemlig, at det maa erkjendes, at man ved dette Forslag fører Bestatningen i Kommunerne ind paa et ganske andet Grundlag, at man gjør et helt andet Princip gjældende end det, som ligger til Grund for